

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . — „ 86 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 kir. titelstábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. titelstábla átellenében.
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

Sok a baj.

Pécs, 1897. június 23.

(* *) Komoly napok előtt állunk. A válság már nemcsak fenyeget; de itt is van. Nem politikai válságot, nem az alföldi aratók sztrájkját értjük ez alatt, mert hiszen ennek a sztrájknak a miniszterek bölcseségénél sokkal hamarabb és sikeresebben véget vethet az időjárás szeszélye az által, hogy nem lesz mit aratni még a raboknak sem; de azért a komoly válság megmarad, mert ennek az általános nyomor, az általános elégtelenség a szülő oka.

Politikai közéletünket, bár nyíltan rég visszavonult az ármányos öreg Tisza, még mindig az ő keze intézi. Azonban most megérezte ő is az égett pecsenye szagot, mert tisztában van vele, hogy többé úgy sem lehet ur Magyarország fölött; tisztában van vele, hogy a katonai javaslatok megvalósulása után új politikai csillag tűnik föl a látóhatáron, mely a Tiszakorszak végóráját jelenti. Nem csuda tehát, ha a Tiszavirágok kérész-életüknek tudatában olyan tetteire ösztökélik a kormány-pártot, amely erre nézve végzetes lesz.

Ami azonban egyiknek halál, a másiknak élet. Biztosak vagyunk benne, hogy az agyonforszírozott 16. §. fogja kicsavarni a Bánffy-kormányt és szüggéráló kompanistáinak a nyakát s pár hó múlva magának a kormánypártnak jobbik része ámulva

gondolkozik majd azon a végzetes talá-nyon, hogy egy többségben levő párt az elvtagadás apját egyik irányadó vezérének elfogadta s amely megnyugodott abban, hogy politikai szédelgők intézzék a sorsát, akik polgárjogot adtak minden elvtelenségnek.

Rejtsük tehát szívünkbe a szégyent, melyet az okozott, hogy ilyen vezetőink vannak, egész addig, míg a kitörendő válság el nem söpri őket a hatalom polcáról s nézzük annak a végzetes válságnak jelenségeit, melyet földidézett a közözügyes kormányrendszer s ennek szolgálai: a magyar kormányok.

A gazdasági válság pusztító hullám-vereése most ért el a földműves munkásokhoz. A földbirtokos gazdák már régóta nyakig úsznak a pusztító árban, élet-halál vergődésük közben már régóta inog alattuk a talaj, a sok adósság következtében a legtöbbje már nem is ura, hanem csak bérlője apái földjének, és ma már ugyszól-ván csak az idő kérdése, ha gyökeres rendszerváltozás be nem áll, hogy mikor esuszik ki végleg lábaik alól az ősi talaj.

Ennek a nagy gazdasági válságnak hullámverésétől fuldokolnak most a földműves munkások. A szocialisták bujtogatója nem szülő oka a bajnak, hanem csak szalmaszál, a mihez a szegény fuldokló kapkod. A magyar népet a nagy gazdasági romlásba — hagyományos recept sze-

rint — a bécsi pórázon vezetett közözügyes kormányférfiak a közös vámterülettel, a magyar termények árát mesterségesen devalváló közözügyes kereskedelmi politikával mélyen letaszították. A közözügyes kormánybölcseiség új gazdasági források teremtésére, a nép anyagi jólétének emelésére nem tett semmit és elmulasztott mindent. Csak egyben volt szorgalmas: a közelégtelenség szításában.

Most is, hogy a kalásztengert ringató nagy magyar alföld felől egyre jobban borul a láthatár és vészjósló moraj tölti be a levegőt és e zugó moraj felkölti az egész ország figyelmét; kormányunk a helyett, hogy az elégtelenség okait igyekeznék megszüntetni: élesített a csendőrszuronyokat, pucolatja a bakákkal gondosan a halált ontó Manlichereket, hogy készen álljanak a legújabb politikai erőszakra, a magyar polgárvér ontására.

Látjuk kormányférfiaink remegését, páni félelmét az ismeretlentől; de komoly tettet, melylyel a bajt megszüntetni megkísérlené, egyet sem. Az az ólom-labdacs, amelyet a beteg szervezetbe akar bele lövetni, halálhozó lesz nemcsak a kenyérért kiáltó népre, hanem egész állami existenciánkra.

Jogot, igazságot ma sehol sem talál a szegény ember, s mit tehet egyebet, mint az eltiprásra szánt féreg, amely szintén fölemeli fejét, ha látja, hogy eltaposni

A „Pécsi Figyelő” tárcája

Mikor a sas leszáll.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

(Vége.)

A csillogó külső sokat eltakar, akár csak a virágos sirhalom — a féregette hullát.

Nagyon könnyű dolog port hinteni a világ szemébe — egy ideig.

De aztán ki dobja rád az első követ, ha a csillogó mez leállott rólad, mint az a világ, mely pár órával előbb még téged dicsőített, neked tömjénezett.

Igy volt Bogáthyéknál is.

A nagy fény, a nagy pompa elvakította az emberek szemét. Nem láttak tisztán. Nem keresték, honnét, miből telik. Elég volt nekik, ha látták a fényt.

Mikor aztán hire járt — eleinte csak úgy titokban — hogy Bogáthyéknál sem mind arany, a mi fénylik, akkor egyszerre nagyon sok mindenre lettek kíváncsiak.

— Honnét veszi azt a rengeteg pénzt Bogáthy? Hisz a fizetése nem elég a szabó számlájára? Miből telik a nagy háztartás, a nagy cselédség?

És aztán ezer és ezer hasonló kérdés.

Nem sokáig kellett várni a válaszra. Megadta maga Bogáthy.

Egy pisztolylövéssel világot gyújtott — a világnak. Megmagyarázott mindent.

Kiderült, hogy miből tellett minden. Abból a bizonyos Wertheim-szekrényből, a melyben azok a bizonyos hivatalos pénzek kezeltetnek.

Bogáthy sikkasztott. Nem tudott más kép eleget tenni annak a nagyravágyó, büszke asszonynak, — a feleségének

Mig a hozomány tartott, addig abból győzték. De az biz' hamar elfogyott. Akkor aztán ott volt a hivatalos pénz. Ahhoz nyult Bogáthy, abból fedezte kiadásait, míg rajta nem vesztett.

Mikor észrevették, akkor ő is úgy tett, mint a legtöbb ember hasonló helyzetben.

Irt egy hosszú levelet a feleségének, s aztán fejbe lőtte magát.

Azzal nem sokat gondolt, hogy feleségét és leányát a legnagyobb nyomorban hagyja hátra.

Mert biz nem maradt azoknak semmi-jük. A mijük volt, nem volt elég az éhes hitelezők kielégítésére.

Bezzeg lelohadt a tanácsosné nagy büszkesége. Eltűnt a régi, fennhéjázó modor, s lett belőle alázatos, szegény asszony, ki oly szépen tudta kérni azokat az urakat, kikre előbb rá se nézett, hogy könyörüljenek rajta meg a leányán.

A leány, az nem kért. Az megmaradt annak, a ki volt. Csak az arca lett halaványabb, csak a szemei lettek fénytelenebbek.

Egy mély sebbel több azon a beteg lel-kén, nem sokat tett.

Ugy is eleget szenvedett már, elég mély sebet ütöttek a lelkén, mikor azzal a báróval eljegyezték. Azóta érzéketlen lett minden más iránt.

Megkönyezte apját, kikísérte a temetőbe s azután segített anyjának csomagolni azt a keveset, a mit meg lehetett menteni.

Az a megtört asszony szinte csodálattal nézte leányát, ki oly egykedvűen viseli a nagy csapást. Meg is kérdezte ennek okát. Csak úgy kerülgetve, mert nem merte egyenesen megmondani neki, a mit akart.

— Mi lesz most már belőlünk édes leányom? Nincs semmink, hova menjünk, mit tegyünk?

A leány hidegen válaszolt. Csak a szemében ült valami keserű szemrehányás.

— Dolgozni fogok, anyám, mint anyyi más szegény leány. — Van két munkabíró karom és nem félek a munkától.

Különös, hogy mind a ketten kihagyták számításukból a gazdag vőlegényt. Egyik sem merte arra teregni a beszédet.

Nem is kellett. Megmagyarázott mindent a gazdag vőlegény levele, melyben részvétét fejezi ki, s olyan valamire kéri azt a

akarják. A hatósági önkényvel szemben a legtöbb esetben a bíróság sem képes oltalmat nyújtani az üldözött vadként odamenekülő szegény embernek; mert mire igazságát megkapja, éhen elpusztult egész családja, viskójából őt magát kidobták s talán könyörületből a testben, lélekben megkínzott szegényt talán valamelyik állami intézet fogadta be teljes ellátásra, ahol puskás emberek vigyáznak testi épiségére.

Lépten-nyomon azt kell tapasztalnia a szegény embernek, hogy az az államhatalom, mely irgalmatlanul és könyörtelenül behajtja rajta a vér- és pénzdótot, nem az ő boldogulásának előmozdítására szolgál; mert mint ő azt egyszerű, naiv gondolkozási képességével megállapítja, az államhatalom nem segítője, nem támasza, nem oltalmazója, hanem zaklatója, kínzója a szegény embernek. Ez az irányzat teremtette meg a közlegéltelenséget, ez szülte meg nálunk — állami protekcióval — a szocializmus torzalakját.

A legnagyobb baj tehát megvan; ezen nem segít sem a raboknak, sem a katonáknak mozgósítása. Ha vérbe fojtják is az aratók ezidei sztrájkját, a baj azért megmarad, a válság egyre tart és növekszik napról-napra, évről-évre, míg vagy a magyar nép teljes kiirtása be nem következik a bécsiek nagy örömeire, vagy a gyökeres rendszerváltozás Bánffy nélkül, Tiszák nélkül, minden salak és piszok nélkül.

Önálló magyar politikára, különösen gazdasági politikára van szükségünk, hogy ne évszázados szipolyozónkat, Ausztriát tartsuk ki, hanem tartsuk fenn önmagunkat. Kizárólag magyar érdekeket szolgáljon a magyar államhatalom, a magyar nép boldogításán s ne kipusztításán fáradozzanak a magyar miniszterek és ne tolják folytonosan Ausztriának folyton nyikorgó s kenésre szoruló szekereit. Itt a 12-ik óra a segítségre, a meggondolásra, míg egy

halovány leányt, hogy azt a kis arany karikagyűrűt küldje vissza.

Mikor Jolán ezt a levelet elolvasta, nem sirt, nem ajuldozott. Csak ránézett anyjára azokkal a sötét, fénytelen szemekkel, s ideges, szakgatott hangon beszélt hozzá:

— Ez hát az a férfi, ki engem annyira szeretett, mint mondtad. — Ez az, kibem annyira biztatok. Oh én jól ismertem. Nem én, hanem a vagyonom kellett neki. És ezért elűstétek azt . . . a . . . máikat, azt az igazi férfit, a kinek csak én, egyedül én kellettem. A ki nem pompa, fény, gazdagság után áhitozott, hanem boldogság után. Elűstétek, anyám, azt, a kit én is annyira szerettem és szeretek, a míg élek.

De most már előtörték azok a visszafojtott könyvek. Most, hogy kitárta szívének anyja előtt, szabad folyást engedett érzelmeinek.

Odaborult a pamlagra és zokogott.

Anyja csak nézte. Nem mert szólni, nem merte vigasztalni. Érezte, tudta ő, hogy nagy oka van annak a leánynak a sirásra.

Csak nagy sokára, akkor is lassan, merte mondani:

— Hát mért nem mondtad — akkor, hogy szereted?!

Mintha bizony akkor is nem olvasta volna ki a leány szemeiből azt a nagy szerelmet. De akkor tudni sem akart arról a szegény, semmi emberről, a Horváth Feriről.

második Dózsa-lázadás be nem következik, aminek legjobban csak Bécsben örülnének, mert megkevesbednék a magyar, a megmaradtak pedig önként hajtanák járomba fejeiket, amitől Isten oltalmazza szegény hazánkat!

H i r e k.

Pécs, 1897. június hó 23.

Az örült.

Egy jó barátokból összeverődött kedélyes társaság ült együtt egy vendéglőben. Éjfél felé járt az idő, de a vig anekdotázás még egy vastag urral is elfelejtette az idő előrehaladott voltát, pedig ha valaki, úgy ő volt az, a ki hatalmas arany órájával kezében e szavakkal állott föl: „Uraim, vár az anyjukom” — és ekkor szedte mindenki felöltőjét, kalapját és ment szépen haza. Ez nem következett be most.

Éppen egy csattanósnak ígérkező „valóban megese” történet végét mesélte egy érdemes ur, általános érdeklődés között várják a végkifejledést, midőn nyílik a vendéglő ajtaja s belép rajta egy idegen, sápadt ifju. Különös, félelmes pillantással járja végig a termet s azután egy sarok asztalhoz telepedik s egy pohár sört rendel.

A kedélyes asztaltársaság tagjai eleinte kíváncsian sandítottak az idegen felé, de ennek rendkívül sápadt arca, különös nézése és egész valója a félelem bizonyos érzetét költötte fel bennük. — Az eddig általános jó kedv fokról-fokra csappan, a vastag urat megszállja a lelkifurdalás és nehézkesen nyul órája után, melynek mutatója immár az új nap első óráját osztja gyorsan muló percekre. S ennek dacára ülve marad helyén s hallgatja tovább a másik ur adomáját. De mint ha nem érdekelné már annyira a történet, vagy az előadás lett gyengébb, Isten tudja, nem tud figyelni.

Gyorsan nyul pohara után, hogy borral üzze el a rossz hangulatot s meglepetve látja, hogy valamenyi hasonló sietséggel nyul pohara után. Összenéznek s mintegy vezényszóra az idegen felé tekintenek.

Az sápadtan, mint a halott ül helyén, csak égő üszökként ragyogó szeme, melylyel

Pedig nem is lett volna olyan nagyon rossz, ha a Horváth Feri lett volna a leánya férje. Mert akkor most már méltóságos asszony lenne s a tanácsosnénak is volna hol meghuznia magát.

Mert bizony Horváth Ferinek felvitte az Isten dolgát. Igaz, hogy meg is érdemelte.

Egész élete szorgalom, munka volt. — Ezzel akarta gyógyítani azt a mély sebet ott a lelke közepén.

Dolgozott szakadatlanul. Volt is eredménye. Annyira vitte, hogy most egyedül őt emlegetik, mint Bogáthy utódját.

Pedig ő sohasem vágyott erre. Nem kellett neki hír, név, dicsőség, ha már a boldogságból nem jutott ki neki. Szívesen odaadná mindenét egy kevés boldogságért.

Dolgozott azért, hogy feledni tudjon. Feledni azt a leányt, kiről sohasem tudta meg, hogy őt mennyire szereti.

Mikor meghallotta Bogáthy halálát, akkor is mindjárt az a leány jutott eszébe.

— Mi lesz Jolánból?!

Aztán meg eszébe jutott az is, hogy menyasszony. Erre már nem szólt semmit, csak mosolygott olyan keserű, fájdalmas mosolylyal.

Ismerte ő már az embereket.

Bogáthyék eltűntek a városból. Hirt se hallottak róluk többet.

Horváth sem tudott róluk semmit. Pe-

merően néz egyenesen a társaságra, árulja el, hogy él. — Borzasztó kényelmetlen érzés fogja el a társaságot, izegnek-mozognak helyeiken, de egy sem bír felkelni, egy sem képes lerázni magáról ezt a félelmetes befolyást. Ha valamelyik föltekint, az idegen merő nézésével találkozik, a ki mint a halálmadár, összegubbaszkodva ül érintetlen pohara mellett.

Végre! . . az idegen hátratolja székét, egy lépést tesz előre. A vastag ur össze dörzsöli kezeit s ajkán mosolylyal suttogja: — „Elmegy, elmegy,” midőn elakad a még mindig beszélő másik ur ajkán az a pár szó is és mögötte látják az idegent, hosszan előre nyújtott nyakkal, egyik kezét a vállára, a másiknak mutató ujját saját szintelen ajkára szoritva, vadul lángoló szemeivel egyszerre mindegyikre nézve, a néma csendben hallják lázas sietséggel kiejtett szavait: „Csitt csitt . . . ne beszéljétek, ő alszik, elaludt . . .” — majd vérfogyasztóan felkacag — „ha ha ha . . . ne higyjétek . . . hisz ő meghalt, én öltem meg . . . én . . . én . . . gyilkos . . . gyilkos! . . .” és erőltlen kezét, mely már az ur ölében feküdt, hirtelen fejéhez kapta s azzal ajultán omlott a közel üő vastag ur ölébe.

A most keletkezett zajra, felugrálásra hirtelen magához tért, egy sóhajt hallatott s miután sovány kezét homlokán többször végig huzta, gyöngye hangon kért bocsánatot az okozott ijedségért s erőnek erejével szoritotta keblére a társaság tagjait, miközben elbeszélte egy szomorú történetet, szerencsétlen szerelmének történetét, mely időleges agy bántalmat okozott nála.

Hanem azért annak dacára, hogy a társaság minden egyses teljes, valódi szánalmat érzett e szerencsétlen irányában; mégis úgy esett, mintha egy egy nehéz tehertől szabadultak volna meg, midőn az idegen hosszas bocsánatkérés után egy utolsó sóhajtjal elhagyta a termet.

A városi toronyban nemsokára kettőt ütött az óra. Kongására föleszmélt elmerültségéből a vastag ur és megszokott kézmozdulattal nyult órája után, de mintha kigyócsipés érte volna, hirtelen felpattant ültéből s hüvelykujját beleakasztva mellényzsebébe, szétvonta annak nyílását, hogy ropogott a varrás és nézett . . . nézett oda s azután megsemmisülten rogyott vissza a székére. Az óra nem volt többé ott! A többiek gyenge

dig néha magányos óráiban nagyon sokszor eszébe jutottak.

És ilyenkor úgy szeretne volna fölkeresni őket. Odamenni ahhoz a leányhoz, megfogni a két kezét, odavonni a keblére s aztán el sem eresztetni többé soha.

Most is éppen rájuk gondol. Jolánra, arra a szép, halovány leányra, kit nem tud kitörölni emlékéből.

Egészen elmerült gondolataiba és — észre sem veszi, hogy inassa már pár perc óta ott áll előtte.

— Méltóságos ur, egy öreg asszony óhajt méltósággal beszélni.

Horváth ijedten rezzent föl.

— Bocsásd be.

Egy összeasszott, ráncos arcú asszony lépett be. Valami régi divatu selyemruha volt rajta, annyira, mennyire viselhetővé téve.

Horváth összeresztent mikor meglátta. Megismerte ebben a szánalmas alakban is a régi büszke asszonyt. De nem akarta, hogy az is felismerje őt.

— Mivel lehetek szolgálatára, jó asszony?

Az az asszony meg olyan alázatosan tudott kérni.

— Arra kérem méltóságodat, ha lenne oly kegyes magas befolyásával kieszközölni, hogy leányom az x-i postamesteri állást, mely most üresedett meg, elnyerhetné.

Hogy összeszorult a szíve erre a né-

vigasztalása, hogy: „majd elcsipjük, meg kell annak kerülni“ stb., nem igen volt felvidítő hatással a feleséges urra, annál a kevésbé a szánakozó mosoly, melylyel e vigasztalást burkolták. De mikor szomorú tekintetét végig hordozta az előtte állókon, szemében a káröröm tüze villant meg és rámutatott a másik ur nyakkendőjére. Ez zavartan nyult oda és ajkáról csak e szó röppent el: „Nyomorult!“ Féltve őrzött gyémánt mellűje, egyetlen büszkesége, eltűnt. Most általános lett a kapkodás, zürzavar, s mindegyiknek hiányzott valami értékes tárgya, órája, tárcája. „Utána, fogjuk el, . . . meg kell csipni . . . a gazember, tolvaj . . .!“ hangzott mindenfelől, midőn egy vészujj, mélabus hang rezgett végig a termen, a feleséges ur hangja:

„Uraim, vár az anyjukom.“

S a kifosztott kompánia reménytelenül, a zord jövő előérzetében, állig gombolt kabátban szépen, csendesen haza széledt.

S. J.

Napirend 1897. június 24-én.

Naptár: csütörtök, jun. 24. — Róm. kath.: János. — Prot.: Iván. — Görög-kelet.: (jun. 16.) Onufrius. — Zsidó: Síván 24. — Nap két 3 óra 48 perckor; nyugszik 7 óra 44 perckor. — Hold két éjfélkor; nyugszik délután 2 óra 41 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 15 Celsius fok meleg; légnyomás 751. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint száraz, meleg idő várható.

Térszene a sétatéren d. n. 5 órakor.

— **(Jutalmazott tanulók.)** A Pécs város kezelése alatt álló Gebauer-féle évi 80 frtos ösztöndíjat a tanács, az erre illetékes gimnáziumi igazgató véleménye alapján Ollé László gimn. V. oszt. tanulónak adományozta. A Farkas Ratkó-féle évi 42 frtos ösztöndíjat Andretzky József gimn. VI. oszt. tanulónak; a mohácsi Makai-féle évi 40 frtos ösztöndíjat, az idén 3 hely lévén üresedésben, Glücker István VIII., Kühnel József III. és Votroba Gyula II. oszt. gimnáziumi tanulónak; a Szedelmayer-féle évi 45 frtos ösztöndíjat Erősy Aladár gimn. VIII. oszt. tanulónak; a Hadnagy-féle, 20—20 frtos ösztöndíjat Jeszenszky Mihály VII. és

hány szóra annak az embernek. De uralkodott magán.

— Hogy hívják leányát?

— Bogáthy Jolánnak, kérem szépen.

— Jól van, asszonyom. Leánya ki fog neveztetni. Csak menjen haza. Pár nap múlva kezei közt lesz a kinevezés.

Hogy hálalkodott az az asszony. Majd hogy kezét nem csókolta Horváthnak.

Még az ajtóból is visszafordult, hogy még egyszer megköszönje a méltóságos ur nagy jószágát.

A méltóságos ur meg, mikor az asszony elment, kezébe temette arcát. Ugy belenyilallott valami a a szívébe Ugy fájt neki azt az asszonyt látni, ki a leányáért jött könyörögni.

Azért a leányért, kit ő annyira szeretett s ki most itt élhetne vele együtt jólétben, boldogságban.

Mikor erre gondolt, úgy érezte, mintha egy forró könyvebb szántaná végig azt a szomorú, férfias arcot. Letörölte s úgy magában csak annyit mondott:

— Mégis csak szállt a sas a sziklalomról — nagyon is mélyre. Szegény leány, szegény leány!

Az a szegény leány meg úgy örült új állásának, hogy most már megkeresheti kenyérét becsületes, igaz munkájával.

Azt sosem tudta meg, hogy kinek köszönheti a kenyérét.

Göndör Sándor.

Koch Alajos II. oszt. tanulónak adományozta. Továbbá a borvám krajcárokból eredő jövedelmekből az idén 345 frtot fordított jó tanulók jutalmazására, mely összeg a gimn. igazgató véleménye alapján a következőleg oszlik meg: Grosch Károly VII. oszt. tan. 20 frt, Cserta Károly, Jankovits József, Soós Nándor, Szánthó Lajos IV. oszt., Csillag Jenő, Károly Ferenc II. oszt., Bierle Ferenc, Gayer József, Jelinek Márton, Kovács Alajos, Magyar Dezső, Muftics György, Rapp Dezső, Schmidt István I. oszt., Bieber Mátyás VI. oszt., Marxreiter Alajos, Csáky Benő, Molnár Endre II. oszt., Elm Ferenc IV. oszt. tanulók egyenkint 15—15 frtot és Soós Károly I. oszt. tanuló 10 frtot kaptak.

— **(Birósági kinevezés.)** Molnár István, a pécsi kir. ítélőtáblához berendelt birósági jegyző, az ujvidéki törvényszékhez albiróvá neveztetett ki.

— **(Ünnepélyes zárvizsgálat.)** Emlékezetes szép ünnepélyességgel kapcsolatosan tartatott meg Szabolcsbányatelepen az iskolai évzáró vizsga. E célból mint az iskolai hatóság képviselője Salamon József kir. tan. tanfelügyelő ment ki a vizsgálat vezetésére, a bányagazgatóság képviselőjében pedig Straka bányagondnok és az érdeklődő szülők közül számosan. Négy tanteremben öt osztály van itt elhelyezve és a vizsgálat egy-egy óráig tartott minden osztályban. A kir. tanfelügyelő igen szép eredményt tapasztalt különösen a magyarnyelvben, melyen értelmes és tiszta kiejtésű feleleteket adtak a gyermekek meglepő sikerrel. A kir. tanfelügyelő méltányló szavakban fejezte ki elismerését a bányagazgatóság és a tanítótestület iránt, melynek mióta a magyar nyelvi tanítás kötelezettsége kimondatott, legnagyobb érdeme van. Szívesen adózott a kir. tanfelügyelő az intézet élén álló Wolf Mihály igazgatónak, kit ez alkalommal üdvözöl, mint a magas kormány által a magyarosítás terén kiváló érdemeket szerzett kitüntetett tanítót annál is inkább, mert ezt a közoktatási kormány kézzelfogható bizonyítékával is megpecsételte, amennyiben őt 50 frt jutalomban részesíteni kívánta és mely összeget ez alkalommal kezéhez adta át. Leirhatlan öröm és a meghatottság érzékeny jelei voltak láthatók úgy a kitüntetetten, annak kartársain, valamint az összes jelenvoltakon. Az igazgató köszönő beszédében három főtenyezőre utalt, melyek őt e jutalomhoz és kitüntetéshez segítették. Elsősorban hálával tartozik a kir. tanfelügyelőnek minden alkalommal irányában tanusított jóindulatáért, lelkesedést keltő buzditásaért e téren való kitartó tevékenysége tekintetében. A második tényezőül a magyar szellemben eszközölt nevelőoktatás sikerének lehetőségét illetőleg az iskolafentartó bányagazgatóságot tünteti fel és harmadikul a vele együtt kitartó buzgalommal működő tagtársait emeli ki, akik fáradságot nem ismerő odaadással, egyöntetű működésükkel itt e helyen a magyarság diadalának, az eszme megtestesítése érdekében hathatósan közremunkáltak. Mindezeknek hálás köszönettel adózik és igéri, hogy jövőben testi és lelki erejének teljes mértékben való felhasználásával oda fog törekedni, hogy úgy kartársai, valamint ő előjárói nagybecsű bizalmára, elismerésére érdemesek lehessenek. Ezen köszönő beszéd után a növendékek kettős hangú kara a himnuszt zengte el, harsány éljennel fejezve be e szép ünnepélyt, — a hazáért, királyért és nemzetért. A közösbeneden résztvevett az egész tantestület, melyet kedélyes hangulatban költöttek el. Délután igen sikerült az ifjuság versenyszertű tornavizsgálója, melyet Ujváry János, a székesegyház által fentartott iskola tanítója mutatott be tanítványaival. Ezután az igazgató záróbeszéde az ifjusághoz, majd a jutalmak pénz és könyvekben kiosztása következett, melylyel ez épületes vizsgálati ünnepély véget ért.

— **(El Kaposvárra.)** A színügyi albizottságnak f. hó 10 én tartott ülésében hozott határozathoz képest Vasary Gyula rendőrfőkapitány, Schapringner Gusztáv és Pleininger Ferenc, lapunk szerkesztője, bizottsági tagok ma délután utaztak Kaposvárra, hogy Somogyinak ott működő társulatát, illetve annak új tagjait megismerjék. Mint az ottani lapok szini referádáiból kitűnik, a társulat primadonnája, Ligeti Mari, szubretténekesnője, Réthi Lina, naivája, Szohner Olga, igen tetszik a kaposváriaknak s az új férfitagok közül Hunyady József népszínműénekest, Hevesi Gábort és Faludit, valamint a régi jó Csiky, Polgárt, Biharit, Angyal Ilkát, Bodroghynét, Polgárnét és Erdélyit nagyon szeretik. A küldöttség ma este megnézi az előadást s a tapasztaltokról egy legközelebb tartandó ülésben számol be az albizottságnak. A fentebbieken kívül még Egrý Béla ügyvéd, Strausz Béla cukorkagyáros és Körösi Henrik, a „Pécsi Napló“ helyettes főszerkesztője is a társasághoz csatlakoztak.

— **(Himen táblájáról.)** Megfigyelt a pécsvárosi anyakönyvvezetői hivatalházasulandók kihirdetési tábláján az új jegyespárok névsora. Jelenleg csak alig egykét új jegyespár neve olvasható a Himen tábláján, melyek legutóbbi közlésünk óta rültek drót alá. Ezek:

Dezsőfi József, rk., Pécs — Gyömörei Rozália, özv. Szombat Nándorné, rk., Pécs; Haasz Salamon, izr., Pécs — Roth Irma, izr., Orosháza; Keil György, rk., Pécs — Szikszay Karolina, ev. ref., Pécs.

Hiába, elmulik a házasság szezonja is. Már itt kellene lennie — ez is jelzi — a meleg, munkás nyárnak, a mikor nem igen török a házasság után magukat az emberek, hanem begyűjtik a télire valót s őszszel aztán, mikor a sok munka véget ér, ismét tele lesz majd jegyespárokkal a Himen táblája is.

— **(Halálozás.)** Özv. Stibi Istvánné szül. Schmeller Teréz ma reggel, életének 57-ik évében, meghalt. Temetése holnap (csütörtökön) délután 4 órakor lesz a petrezselem-utca 17. számú házból a budai külvárosi temetőbe. Lelkiüdveért az engesztelő szentmisét szombaton reggel 9 órakor mutatják be a belvárosi plébániatemplomban.

— **(Harcászati lovaglások.)** A magyar királyi honvédség tábornokainak és

törzstiszteinek a csapatvezetésben való további képzése céljából minden évben június hóban nagyobb harcászati gyakorló lovaglások tartatnak, melyen évenként felváltva két-két honvédkerület törzstiszti és tábornoki kara vesz részt. Az idei harcászati lovaglások már megkezdődtek és f. hó 30-ig fognak Veszprém, Keszthely és Tapolca között megtartatni. Résztvesznek benne a székesfehérvári V. és a zágrábi VII. honvédkerületi parancsnokok, továbbá ezen két kerület összes dandár- és ezred parancsnokai, tehát a pécsiek is. A gyakorlat fővezetője a m. kir. honvédség főparancsnoki adlútusa Forinyák Gyula lovasági tábornok.

— **(Térzene.)** A cs. és kir. 44-ik gyalogezred zenekara holnap (csütörtökön) délután 5 órakor térzenét tart a sétaterén. A térzene műsora a következő: 1. „A hoj,” induló Novacektól. 2. Nyitány az „Orpheus az alvilágban” c. operetéből Bindertől. 3. „Vita Palermitana”, keringő Grariani Waltertől. (Uj.) 4. „Magyar dal”, Cibulkától. 5. Bevezetés és finale Puccini „Manon Lescaut”-jából. 6. Ábránd, Bizet operájából „Car men”-ből.

— **(A közti villamos vasut)** szerződési tervezete tegnap egészen elfogadtatott, mind a 95 §. csekély módosítással keresztülment a bizottsági tárgyalások retortáján. Hogy mily alapos munkát végzett a bizottság, mutatja az, hogy az ülés d. u. 3 órától este háromnegyed 8-ig tartott. Hátra van még a pécsi villamos telep iránt fennálló szerződésnek megfelelő módosítása, melyet ugyanaz a bizottság hétfőn d. u. 3 órakor vesz tárgyalás alá.

— **(A pécsi dalárda)** tagjai f. hó 27-én reggel utaznak el a soproni dalversenyre, illetve Nagy-Kanizsára, hol vasárnap este a dalárda hangversenyt rendez. Folyó hó 28-án a dalárda után utaznak a női vendégek és a kirándulásban résztvevők, kikkel együtt aztán Péter Pál napjára a dalárda Sopronba érkezik s az országos dalverseny után tartandó hangversenyben önálló számmal vesz részt.

— **(Véres út.)** Ma reggel a Rácvárosra vezető szőlőúton vértócsát fedeztek fel a korán reggel arra járók. Találgatták sokáig, hogy mi okozta azt, kit vertek ott fejbe, mikor a közeli kőbányából elővánszorgott egy bekötött fejű ember, a kiről látszott, hogy vándorló. Az aztán elpanaszolta, hogy befelé igyekezett a városba úgy hajnali 3 órakor, mikor két ismeretlen emberrel találkozott, a kik minden ok nélkül agyafőbe verték. Csak nagynehezen tudott menekülni közülök a kőbányába, hová ijedtében leugrott s ugrás közben a kezét is megsértette. Az embert a rendőrségre igazították, a hol szintén elbeszélte az esetet s most nyomozás folyik az ismeretlen verekedők ellen.

— **(Önmagát vádolja.)** Egy elronyosodott, a hűvös éjjeli levegőben didergő öreg embert talált az éjjel a rendőrség a vasuti állomás melletti üres háztelkek között. Természetesen bekísérték a rendőrségre, a hol mikor kihallgatták, az ember nem mondta meg se a nevét, sem azt, hogy hová való, hanem sirva könyörgött, hogy ne bántsák, bár nagy bűnös, mert megölt egy ártatlansá-

got. Nem is lehetett mást tőle kivenni s megállapították, hogy szegény téboiyodott, a kinek a lelkiismeretét bánthatja valami régi, nem is annyira a büntető törvénykönyvbe, mint inkább az emberi becsületbe vágó dolog. Egyelőre a rendőrségen tartják, míg illetőségi helyét meg tudják állapítani.

— **(Mikor a leány udvarol.)** Egy fiatal iparossegéd állított be ma reggel a rendőrségre s ott elpanaszolta, hogy miféle nagy kár érte. Tegnap este úgy 10 óra felé, mikor hazafelé tartott, hozzácsatlakozott a Makár utcában egy csinosan kiöltözött leány és, mintha régi ismerősök lettek volna, beszédbe ereszkedett vele. Sőt nagyon is kedves volt, úgy szólván udvarolt a legénynek, a ki bámulatában nem tudott hová lenni. Csak mikor a kedves leányzó elvált tőle, akkor vette észre, hogy a zsebéből — kiudvarolta az ötförintos nikkelt zseboráját. A rendőrség keresi a vakmerő leányzót.

— **(Kerüli a büntetést.)** Szeidl Rudolf, 29 éves, iparossegéd, rendőri kihágás miatt 20 frt pénzbüntetésre ítéltetett el Dombóvárott. — Hogy azonban a pénzbüntetést le ne kelljen fizetnie, sietett kereket oldani a községből és úgy eltűnt, hogy bottal ütlegelték a — nyomát. És ez sikerült is neki s bár azóta puhatolták sokfelé a lakását, még sem tudták meg, hogy hol taótozkodik jelenleg. Most aztán a dombóvári szolgabíróság elrendelte a köröztesét, hogyha valahol megtalálják, ne menekülhessen meg a rá rótt büntetés elől.

— **(Tolvaj a malomban.)** Az éjjel a sertéshizlaldai malom ablakán valami, a helyi viszonyokkal ismerős tolvaj bemászott és egy zsák kukoricalisztet elemeit onnan. A rendőrség keresi a tolvajt, a ki pénzt összeviszva 53 krajcárt talált egy asztalfiókban s azt is magával vitte.

— **(Véres tréfa.)** Ma délelőt bal esettel végződött két fiakkeros tréfalkozása a Majláth férén. Unalmukban versenyfutást rendeztek egymás között s mikor az egyik, Mille József, a másikat el akarta fogni, olyan szerencsétlenül esett el, hogy a követzen betörte a fejét s jobb tenyerét felhasította s jobb kezén két ujját kitörte. A sarki rendőr elkísérte a szerencsétlenül járt embert az árgalmasokhoz, a hol sebeit bekötötték. Most egy pár napig nem használhatja a kezét a véres tréfa miatt.

— **(Közigazgatási bejárás.)** A városi tanács a létesítendő közti villamos vasut terveit a kereskedelemügyi miniszter elé terjesztette. A tervezet szerint az egyik vonal az indóház utcából a pálya-utcaig vezet, a másik vonal ebből kiindulva a kiskirály-utca és a szigeti országut keresztezésénél fekvő kitérőben végződik. Az említett vonalakon kívül még két kisebb vonalat terveznek kezelési célokra. Az egész hálózat keréken öt kilométert tesz. A miniszter a terveket a bejárás céljaira alkalmasoknak találta és a közigazgatási bejárást elrendelte. A bejárást jövő hó 2-án reggel kilenc órakor a városház üléstermében kezdik meg.

— **(Eltűnt fiu.)** Sukkert Sándor, dunaföldvári születésű, 15 éves kéményseprő tanonc Budapestről eltűnt. Vagy egy hete szó nélkül ott hagyta a gazdáját s azóta

nem tért vissza. Budapesten hiába keresték; nem tudtak sehol rátalálni a most felhívták az ország összes rendőrhatalóságait s így a pécsit is, hogy az eltűnt fiu után nyomozzon. Hogy mi vihette a fiut a szó nélkül való távozásra, azt nem tudják; a legvalószínűbb az, hogy nem szerette a mesterséget, melyre ráfogták, s az elől szökött meg.

— **(Rázuhan a föld.)** Ma délután 3 óra tájban a Blachier-Cézár féle téglatelepen, Belluska Mari, 12 éves leányra rázuhan a föld egy partról, mely alatt a leány játszadozott. Az apja, Belluska József, ott a közelben dolgozott s a leányt gyorsan kiszabadította a ráesett föld közül, mely azt lágyéka körül sértette meg. A kis leány sebére Ludwig Ferenc dr., városi tisztiorvos kötözte be s a rendőri vizsgálat megállapította, hogy vétkees gondatlanság nem forog fenn. A leányt otthon ápolják.

— **(Egyházmegyei hir.)** Erős Károly, segédlelkész, Mária-Kéméndről Harkanovcira, Dujmovits Zsigmond pedig Harkanovcáról Mária-Kéméndre kölcsönösen áthelyeztettek.

— **(Tejszövetkezet.)** Magyar-Bólyból írja tudósítónk, hogy ott Tóth Vilmos körjegyző és Hoffner Vilmos lelkész kezdeményezésére tejszövetkezetet alakítottak.

— **(Sikkasztó napszamos.)** Egere s egi Lajos, szegárdi születésű, 41 éves napszamos Budapestre kerülvén fel, ott a munkaadójától rábizott pénzt zsebre vágta s azzal megszökött. A sikkasztó ellen a törvényszékhez megtették a feljelentést, de mivel mivel mindeddig nem találtak rá, most a bíróság elrendelte országos köröztesét.

— **(A katolikus kongresszus)** képviselőinek megválasztása iránt már Kaposváron is megkezdtek az előkészületeket. Vasárnap mise után kihirdették, hogy aznap délután a szavazókat összeíró küldöttséget fogják megválasztani. A választás meg is történt a városháznál, melynek eredményeképp a következők választották meg: Ujváry Ferenc apát elnök, Németh István, Heidekker Károly, Rimánóczy Ferenc és Kéry Gyula. A város ezenkívül 7 kerületre osztott s minden kerületben 3-3 választott fogja az összeírást teljesíteni. A választók összeírása legközelebb plébániaként fog megtörténni.

— **(A vasut és az aratás)** Az államvasut fölhívta ma a várost, hogy a közönség figyelmébe ajánlja az alábbiakat: Vasut mentén fekvő földeken a learatott gabonát a töltéstől legalább 150 lépés távolságra kell helyezni. Ellenkező esetben mozdony szikrától ha meggyul a gabona, az a tulajdonos vesztesége. Ezen távolságnál is tanácsos egy-két barázdát húzni a szérú elébe, hogy a szél a zsarátnokot a földön oda ne gurithassa. Akiknek a földje a vasut mentén keskenyebb mint 150 lépés, ne hagyják ott a gabonát.

— **(Fényes esküvő)** volt tegnap délben Budapesten a Dohány-utcai zsidótemplomban; dr. Berger Samu kaposvári ügyvéd vezette oitárhoz Hirsch Adolf nagyatádi nagy birtokos nejének első házasságából származó leányát, Mautner Bella kisaszony. A polgári házasságot tegnapelőtt délután kötötték Mátray József II. ker. anyá-

könyvvezető előtt, mely alkalommal tanuk voltak Psik Lajos és dr. Visontai Soma orsz. képviselők. Este fényes estély volt a Royal szálloda nagytermében, melyen nagyszámu és előkelő közönség vett részt. Az esküvőn megjelentek Durmann titkos tanácsos, altábornagy, a magyarországi méneskar főparancsnoka, Beksics Gusztáv, Psik Lajos, Visontai Soma, dr. Vörös János orsz. képviselők stb.

— **(A honvédség köréből.)** Dorosan Sándor, százados, a 7-ik honvédszázarezredtől a 8-ik honvédszázarezredhez Pécsre helyeztetett át.

— **(Örök téma.)** Nem, nem a szerelemről szólnak most ezek a sorok, amit pedig szintén örök témának soroztak be a dilettáns és nem dilettáns írók. Most megint az időjárásról szól a beszéd, melyet ama másik mellett szinte örök témának fogadtak el a mint ilyent becézgetnek. Az időjárás sűrűn hallat magáról. Egyszer bókokat vágnak fejéhez, máskor pedig a feljajdulások özönét zudítják reá. Ez az utóbbi cselekmény sokkalta szaporábban fordul elő egyébiránt, mint ama másik. Különösen az idén, mikor az ember este lefekvéskor makulát sem tud arról, hogy reggelre mire virrad. Egy ideig majd megföttünk az iszonyu hőségtől. Egyszerre aztán nap urunk ókigyelme elzárta a hővezetékét, gondolva magában: boldoguljatok, ahogy tudtok nálam nélkül. Következett azután a di-dergés szaka, mikor jeges eső zudult az emberiség nyaka közé s goromba szél ránci-

gálta a sétatéri fák lombkoronáját. Közbe-közbe megint kivillant a nap, melyet azonban csakhamar legyűrtek a felhők, melyek kárörvendve locsolták a napszámosok helyett az utcákat. Így van ez már jó idő óta. Tegnap is csunyan megréft bennünket az idő s bundában jelentkezett a megszólaltatta az egek csatornáját. És hullt az eső, sebes eső, — a szabadba vágyakozóknak pedig sirt a lelke mindezek fölött . . .

— **(Majd ha a bakák aratnak.)** Akkor így változik a nóta:

Buza közé száll a dalos pacsirta,
Hogy ha magát már odafönn kisirta;
Buzavirág, buzakalász árnyába,
Reá akad az arató bakára.

Az arató legényeket csak rábírnak a cucilisták a sztrájkra. De arra a hirre, hogy a katonákat viszik aratni: az arató leányok közül egy sem akar sztrájkolni.

Házunk előtt mennek el a kaszások,
Édes anyám én is közibük állok,
Én leszek a században a kaszapengető,
Akkor lesz csak learatva a mező.

A kaszárnya udvarán már folyik az abriktozás. Persze ez egészen másfajta abriktozás, nem azok a megszokott, sablonos. Teszem:

Kaszát ra—gadj!
A—rass!
Kaszát köszö—rüjj!
Ren—det vágj!

Bizony, bizony fordul a világ. Ki tudja, hogy egyszer még mire hajlik a gondolata?

Olvasóinkhoz.

Huszonötödik éve immár, hogy a függetlenségi 48-as program tiszta alapján állunk. Ettől az alaptól egy lépéssel sem térünk el a múltban, nem fogunk eltérni a jövőben sem; mert meggyőződésünk, hogy a legkisebb engedmény, a legkisebb mértékű megalkuvás is végzetes az országra, melynek teljes függetlensége és önállósága képezi állandó törekvésünket.

Veszélyesnek és károsnak tartjuk az alkuvásnak azt a rendszerét, mely közéletünket uralja úgy az országos, mint a helyi ügyekben, — tehát lankadatlanul küzdünk ez ellen a rendszer ellen és azok ellen, akik szolgálják.

A „Pécsi Figyelő“-t országos és helyi, politikai, társadalmi és közgazdasági kérdésekben egyaránt az igazság és az igazi, meg nem hamisított szabadelvűség vezérli. Ez adja az irányt abban, amit irunk, amit támogatunk és amit támadunk.

A „Pécsi Figyelő“ szívesen és lelkesen segíti a jó törekvéseket, készséggel előmozdítja a kulturális és közgazdasági haladás érdekeit; de harcol a rosszakarat ellen és orvoslást, megtorlást követel ott, ahol a közönség bajairól és panaszairól, a közügyek intézőinek rosszakaratáról, mulasztásairól és visszaéléseiről van szó.

Mindenek fölött pedig az ad irányt a „Pécsi Figyelő“ nek, hogy védelmezzük és megóvjuk a közszabadságokat, melyeket következetesen irtanak és csorbítanak az országban, a városban és mindenütt, ahová elér a mostani hitvány rendszer rabzolganeevelő hatalma.

— Lemberg maga is részt akar venni az expedición?

— Eszem ágában sincs, bemegyek a dohányzóterembe. És maga Miklós?

— Na, ha tőlem függne, úgy én is szívesebben szivarozom. Zerbst ur minden bizonynyal részt vesz, hisz ő lesz a hölgyek lovagja!

Zerbst ur — a helység járásbírója — habozva állt a terem közepén, nem lévén valami nagy hős, sem pedig barátja a merész kalandoknak, de mit volt mit tennie, erővel s egyhangulag választották a hölgyek lovagjává, mennie kellett! — A társaság, mely Vigo a tanító, a háziasszony, háziur s Ottoniekból állott, már elhelyezkedett a szánokban, midőn Zerbst ur Ottonie mellett egy szabad helyet megpillantva, oda készült fel szállni.

Ottonie ezt észrevéve, tudomására adta, hogy e rezervált hely vőlegényének van szánva. — Különben — folytatta gunyos mosolylyal — ha nem csalódom Zerbst ur lovagolni is tud! A világ minden kincséért sem felelt volna a szerencsétlen járásbíró nemmel. Akarva, nem akarva felült a ló hátára s kezdte bánni, hogy az expediciónra jelentkezett, bár nem azért szándékozott elmenni, hogy Kernowot felkeresse, hanem, hogy a szép asszony társaságát élvezze. Most, hogy kívánsága nem teljesült, már nem szabad visszafordulni, mert az otthon maradtak okvetlen kigunyolták volna. Szegény Zerbst, nem is tudta, hogy míg ő lován elhelyezkedik, az alatt a kastélyban maradtak, az ablakból kitekintve, az általános guny tárgyává s rossz élcek céltáblájul szemelték

a nagy havon keresztül tudjon hatolni. Méltóztassék innen elfáradni és szerény társaságunkkal egyelőre beérni!

Ottonie de Lanken türelmetlenül ereszkedett egy karosszékre és látszólag egy szép jogász hegedűjátékára figyelt, kit egy zongorázó szőke hölgy kísért. A hangversenynek véget szakított a háziasszony varázsava: „Tálatva van!”

Mindenki sietett helyét elfoglalni, Ottoniehoz odalépett a háziasszony esinos fivére, ki foglalkozására nézve tengerész volt s így szólt:

— „Ha a legcsekélyebb dologban képesnek tart kedves vőlegényét pótolni, úgy engedje meg, hogy az asztalnál lovagja lehessen.“ E szavak után karját felajánlva a szép Ariandénak az ebédő felé haladtak. Utközben ki-kitekintett az országutra, de hiába, pusztaság s kietlen volt a határ;

Tudta s érezte Ottonie, hogyha Kernow el akart volna jönni, úgy a hó nem gátolja őt az idejövételben! Homloka ráneba szedődött, édes szája, bár szívében a szerelem boszúvá változott, mindannak dacára egyre nevetgált s csacsogott.

— Elpártolt tőlem örökre! Nem szeret többé! — kiált a kétségbeesett lélek e csillogó, villogó burookban, a kétségbeesett érzelmét tulhangozni igyekszik a felháborodott elme, mely emigy szól:

— Megszégyenített engem! Nyugodtságért való küzdelme csodálatraméltó. Erőnek erejével akarja a felejthetlent felejteni. Nem akarja titkát senkinek sem elárulni, küzd . . . Terve látszólag sikerült is.

Egy óra leforgása után nálánál vigabb és csinta-

Helyi dolgokban és a vármegye ügyeiben teljes tájékozottságra törekszünk, aminek eredményeként hivatkozhatunk arra, hogy a 25-ik évfolyamát élő „Pécsi Figyelő“-nek, véleményének és szavának sulya van.

Egyenesen és határozottan a közönség jogosult akaratának és kívánságainak tolmácsa tehát a „Pécsi Figyelő“ és ezen az alapon lapunk a tiszta közvéleményt fejezi ki minden kérdésben. Ez a törekvésünk, és ha sikereink vannak, azoknak az a titka, hogy a független polgárságot képviseljük és hogy csakis az ő barátaival szövetkezünk és az ő ellenségeit támadjuk.

Ez volt a „Pécsi Figyelő“ iránya a múltban, ezt követjük a jövőben is. Ennek viszonzásául kérjük a közönség szives támogatását, melynek munkát, áldozatot nem kímélve, tartalmas lapot adunk a kezébe.

Gondosan megválogatjuk politikai, társadalmi, közgazdasági és szépirodalmi közleményeinket, kiváló gondot fordítva a magyaros stílusra; érdekes regényeket közlünk könyvalakban, hírvonatunk élénk, változatos, tudósításaink gyorsak és megbízhatók.

Az ország és a világ fontosabb eseményeiről, az országgyűlés tárgyalásairól ügyesen szerkesztett távirati tudósításokat adunk és ezekkel az esti órákban megjelenő „Pécsi Figyelő“ úgy helyben, mint a közel vidéken megelőzi a budapesti lapokat.

Bizonyára nem ok nélkül számítunk mindezekért a szolgálatokért máris tekintélyes előfizető- és olvasóköreink mind erőteljesebb növekedésére még ott is, mely az általános érdekű eseményekről nálunk bővebb közleményeket nem hozó kisebb fővárosi la-

pokat veszi; mert ezekből sem a vármegye, sem Pécs város ügyeiről és eseményeiről tájékozást nem szerezhet.

Hazafias tisztelettel a
„PÉCSI FIGYELŐ“
szerkesztősége.

Előfizetésre való felhívás

„PÉCSI FIGYELŐ“

mindennap megjelenő politikai lap 1897. évi

XXV. évfolyamának

julius-szeptemberi negyedére.

Előfizetési árak:

A napi lapra:

Egész évre	10 frt.
Félévre	5 frt.
Negyedévre	2 frt. 50 kr.
Egy hónapra	— „ 85 kr.

A heti lapra:

Egész évre	3 frt.
Félévre	1 frt 50 kr.
Negyedévre	— „ 85 kr.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhető. Előfizetések a „Pécsi Figyelő“ kiadóhivatalához (Pécs, Mária-utca 1. sz. 3.) küldendők.

Mutatványzámokat kívánatra bárhová küldünk.

A kiadóhivatal.

Törvényszék.

§ Hamis tanuk. Özv. S a l a m o n F e r e n c n é, kölkedi lakosnő. a mohácsi jbiróságnál becsületsértés miatt bepanaszolta Bózsáné B a l o g h Z s ó f i á t. — A tárgyaláson Balogh Zsófia két tanuval jelent meg, akik igazolták, hogy a panaszos késsel ment a vádlottnak s ez alapon azt a becsületsértés vádjára alól fel is mentette a bíróság. Azonban mivel a tanukról később a hamis tanuzás gyanuja kezdett terjengni, az ügyet áttették a pécsi kir. törvényszékhez, hol a két tanu, V a j d a I s t v á n n é B a l i K l á r a és M a r t i n o c s G y ö r g y n é, a vizsgálat alapján hamis tanuzás miatt vád alá is helyezettek. — A mára kitzűzött végtárgyaláson csak Bali Klára jelent meg, mert Martinocs Györgyné időközben elhalálozott. — A végtárgyaláson megjelent tanuk mind igazolták, hogy az összetűzésről vádlott mit sem tudhatott, mert jelen sem volt. Így hát bebizonyítva lett a tanu rosszhiszemősége s a bíróság V a j d a I s t v á n n é B a l i K l á r á t e l i s i t é l t e h a m i s t a n u z á s m i a t t k e r e k e g y é v i b ő r t ö n r e. A z e l i t é l t m e g f e l e b b e z t e a z i t é l e t e t.

§ Eltűnt szállítmány. Petrovics Mátvás, napszámos, Fischer Lipót pécsi szállítónál szolgált kocsisként. A múlt év szeptemberében megbizta a gazdája, hogy vigyen el egy bál pamutot Spitzer Jakab kereskedőnek. Petrovics a szállítmányt el is vitte, de pár hét múlva Spitzer kijelen-

lanabb egyént nem találni az egész társaságban. Ineskedik Vigoval, a szép tengerészszel, kivel már gyermekkorában is játszadozott, tüzes pillantásokkal simogatja a szerelem s bortol ittas hegedüművészt; sziporkázó feleletekkel áll a háziasszonynyal szembe, az öreg főerdészt arra bírja, hogy a legnevezetesebb kalandját elmeséli, az agg tisztelendő urat pedig addig nógatta, míg nem a saját maga által fordított Horác-ódát el nem szavalta. Szóval ő lett a társaság központja, kiről még a legirigyebb jelenvoltak is azt mondták:

— Bár egy kissé nagyon kacér, mégis pompás lány, mert igazán csinos, szeretetreméltó s felette szellemes.

A társaság jó hangulata tetőpontot ért el, midőn az ispán gazdájához azon hírrel jött, hogy Kernow ur lova rendesen felszerelve, nagy sebbel a combján megérkezett.

A házigazda, ki az élvezett bor következtében egy kiséé kábult volt, így szólt:

— Lovastul?

— Lovas nélkül, tekintetes ur.

A szegény állat félholtan érkezett az udvarra, valószínűleg elfáradt a nagy hóban.

— Fogja a lovat, vigye az istállóba s lássa el a szükségessé, gondoskodjék róla! e kijelentése után neki látott egy champusz üvegnek s felbontotta. Legnagyobb élvezete az volt a hölgyeket ezzel ijesztgetni. Az ispán habozott, úgy látszott, mintha valami parancsot várna.

Ottonie, ki az egész társalgásból csak annyit értett, hogy Kernow lova megsebesülve érkezett ide, a küldönc felé fordulva, néhány szót sugott fülébe. Arca e szavak

után hol sápadt, hol vörös lett, az izgatottságtól reszkető hangon a házigazdát felkérte, menjen el vőlegénye felkeresésére. Fel kell őt keresnünk — szól parancsoló hangon — én magam is csatlakozom a kutatókhoz.

Még mielőtt a társaság valami véleményt kozkáztatott volna erre vonatkozólag, Ottonie besurrant szobájába, átöltözködés közben győzedelmes arckifejezéssel így szólt: — El akart jönni!

Valamennyien távozni készültek az ebédlőből; a házigazda a kellemetlen epizód miatt igen rosszkedvű volt. Véleménye szerint, ha Kernow csakugyan lebukott volna a lóról, nem történhetett a lovasnak semmi baja sem, mert puha hóba esett.

A háziasszony nem osztotta férje-urának véleményét, egyre replikált vele, addig-addig beszélt neki, míg érvelésinek igazat kellett adni. Az élénk asszonyka azt kérdezte a jelenvoltaktól, ki akar a „Kernow expedícióhoz“ csatlakozni. Az önkéntesek egész raja jelentkezett, a többieknek kellemes sziesztát kívánt s megígérte nekik, hogy uzsona idején idehaza lesznek s együtt fogják az illatos kávé szüresölgetni. A háziasszony két kis fia is Kernow felkeresésére akart indulni, emiatt élénk vita keletkezett az önkéntesek között.

— Olga, tán csak nem jutott eszedbe velünk tartani? — kérdezte egyszerre a háziasszony.

— Miért nem?

— Ostobaság, gyermekem, meghűtöd magad s aztán Malva sem megyen el!

— Természetes, hogy nem, Ottonie vőlegénye után hadd hajhászszanak az urak!

tette, hogy a pamutot nem kapta meg. Ezért aztán kérdőre vonták Petrovicsot, a ki mikor egy ízben azt állította, hogy az árut igen átadta, máskor meg, hogy visszavitte Fischernek: feljelentették sikkasztás miatt a bíróságnak. A vizsgálat alapján Petrovicsot vád alá is helyezte a pécsi kir. törvényszék sikkasztásért s ügyében mára tüzték ki a végtárgyalást. A koronatanu Spitzer Jakab azonban kérvényt adott be a törvényszékhez, melyben elmaradását kimentette, — mert mint kereskenő embernek — épen vásárra kellett mennie; a vádlott pedig Spitzer személyzetére hivatkozott, a kiknek a pamut szállítmányt átadta s ezeket tanukul kérte kihallgattatni. Ez alapon a mai végtárgyalást elnapolta bíróság, s ugyaz eltűnt szállítmány titokzatos eltűnésének titka majd csak később fog kivilágosodni.

Közgazdaság.

□ **A termés.** Több vidékről van tudósításunk, hogy az utóbb beállt meleg, napos idővel a gabonák részben felkeltek a földről, melyeket az esők, zivatarok levertek, csak a lapályoknál van baj. A rozsa a buzáknak még szárán van, s tán nem is jut el a kalászkra, a mi még mindig a jövő kérdése. Még a mint ma állnak is a gabonák, általában is jó közép aratást várhatunk, több vidéken pedig jót, a búzák, árpák jók és gazdagok; a rozs ritkább, az őszi és tavaszi repcék is szépek. Zab jó. Így hát, ha még más csapás nem ér, aratással meg leszünk elégedve. A Drávaparttól írja egyik tudósítónk: A sok eső és zivatar után csak e hét elején kezdtünk szabadon lélegzeni, midőn a nap valahára kisütött. Sok a kár, az tagadhatlan, de olyan karban vannak a gabonák, hogy ha meg vannak is viselve, azért még mindig kielégítő aratásunk lesz; a réteket azonban elöntötte a víz, tele iszappal; a hol pedig kaszáltak, ott a széna egészen fekete; takarmányban tehát sok a kár; de itt is az a szerencse, hogy rétek, hol baj nincs, nagyon gazdag kaszálást adnak. A Balaton vidékről írják, hogy Zamárdi, Szemes, Boglár vidékén jó aratást várnak.

□ **Állatjárványok.** A legújabb statisztikai kimutatás szerint megyénkben az állatjárványok állása a következő: veszettség 3 községben 3 udvarban, rühkór 1 községben 31 udvarban, sertésorbánc 7 községben 55 udvarban uralkodik, sertésvész pedig 19 községben lépett fel. — Somogyvármegyében lépfene 1 községben 1 udvarban, veszettség 3 községben 3 udvarban, sertésorbánc 1 községben 1 udvarban és sertésvész 27 községben uralkodik. Tolnamegyében lépfene 3 községben 3 udvarban, veszettség 2 községben 2 udvarban, takonykór 3 községben 3 udvarban, ragadós száj és körömfájás 2 községben 20 udvarban, sertésorbánc 3 községben 3 udvarban, végül sertésvész 15 községben lépett fel.

□ **Regálébérletek biztosítása.** A kiegyezési tárgyalásoknak meggyőzésük következtében szükségessé válik, hogy a fogyasztási, ital- és italmérési adóbérletek, a melyeket a legutolsó megújításnál csak egy

évre adtak bérbe — tehát már ez év végén lejárnak — újból biztosítsák. Köztudomású dolog, hogy Ausztriában az italadót 15 frttal akarták felemelni, amely esetre nálunk az eddigi regáléadónak eltörlése és helyette a fogyasztási adonak 35-ről 50 frtra való emelése volt tervezve. Egyik tervből sem lesz azonban semmi és amint az „Adóügyi szaklap“ értesül, a bérleteknek az 1898–1890 évekre leendő miként való biztosítására nézve a pénzügyminiszterium már a legközelebbi időben meg fogja a szükséges intézkedéseket tenni. Ezen adók tehát nem egy évre, hanem a felmondás fentartásával három egymást követő évre lesznek biztosítva, amiből látszik, hogy a kormány nem bizik teljesen az egyévi provizóriumban.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése június hó 23-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ülés elején Wlassich Gyula kultuszminiszter törvényjavaslatot nyújt be a nemzeti múzeum számára beküldendő köteles példányokról.

Következett a bűnvádi eljárás életbe léptetéséről szóló javaslat folytatólagos tárgyalása.

Szalay Károly szólott ma először a dologhoz. A történelem — úgy mond — följegyzi, hogy egy Erdély Sándor nevű ember merészelt második évezredünk első évében, a szabadelvű nevet meghazudtolva, meg támadni a sajtószabadságot, föléleszteni a legvadabb reakciót. Fejérváry miniszter szavival élve Bánffy az által sikerült behegedülni az ellenzéknek. Most meg éppen az egész kórus behegedülni akar a szabadságnak. Azt mondja az indokolás, hogy szervezi a bűnügyekben nyomozó közegeket. Ez is csalafintaság, mely a rendőr állmra vezet.

A javaslat szerint ügyészi meghatalmazottakul ügyvédek is használhatók; amivel Erdély a független ügyvédek is a kormányhatalomnak alárendelni akarja. Erdély volt az, aki állította, hogy a 48-iki intenciókat érvényesíti. Talán ebben gátolja őket a függetlenségi és 48-as párt? Éppen ahhoz menne ez a dolog, mintha a gyermek szoptatná a dajkát, a ló hajtaná a kocsist és az ökör szántana a béressel. Az 1848-iki törvények sajtóügyekben csak az esküdtzéket ismerik s minden kivételes bíróságot kizárnak. A javaslatot még az általános tárgyalás alapjául sem fogadja el.

Hock János is egy nagyobb szabású speechet vágott ki a javaslat ellen. — A többi közt mondotta, hogy a közvélemény már régen fölismerete csálhatatlan ösztönével a — reakcionárius dugárut, melyet liberális lobogó alatt akartak becsempészni. A hatalmasan fölzudult közvélemény hatása alatt friss levegő tolt be fülledt parlamentárizmusunkba, a berozsdásodott szavazógép újra megindult. Mi, az ellenzéken, meggyőződünk — úgy mond — hogy a törvényhozás tagjainak egy része a mellével is kész megvédelmezni a gondolat szabadságát, melynek szent elvét a kormány nyíltan meg-

támadni nem mervén, alaki ürügyekkel akarja megkerülni. Az egész ellenzék egy emberként küzd a sajtószabadság nevében a kormány legújabb merénylete ellen, melyet hatalmas beszédében visszautasít és kijelenti, hogy elveti egészben a javaslatot.

TÁVIRATOK.

— **Bánffy tervez, Bánffy bánja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Azt a hirt, hogy a kormány az ellenzékkel fegyverszünetre akar lépni s hogy ennek árul a bűnvádi javaslatnak most folyó tárgyalásait őszig felfüggeszteni szándékoznék, hogy a cukor-prémiumról szóló javaslatot letárgyalhassa, félhivatalosan megcáfolják. Tudósítónk értesülése szerint azonban ezzel az eszmével kormánykörökben komolyan foglalkoznak; de éppen az ellenzék nem akar lemondani az obstrukcióról s alkalmazásba akarja venni a cukor-prémium javaslatnál is, amely magatartásnak az lesz a következménye, hogy a kormány mégis visszavonja a 16. §-t.

— **Példaadás Bánffy bárónak.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Delyjaunisz volt görög miniszterelnök végeppen visszavonult a politikai élettől.

— **A sziami király Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A sziami király tegnap este Ischlből Bécsbe érkezett. A pályaudvaron a király, valamint Ottó, Lajos Viktor és Jenő főhercegek jelentek meg fogadására. A néptömeg megéljelenzte az exotikus uralkodót, akit királyunk kézzorítással üdvözölt. A sziami király megszemlélte a tiszteletére kivezényelt disz-századot s azután az utcákon fölállított katonai sorfal között a Burgba hajtatott.

— **Aratók sztrájkja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az aratási sztrájk hamarabb kitört, mintsem várták volna. Kunbaján a szerződött részes aratók megtagadták a munkát. Szegedre a felső kerületekből 400 csendőr érkezett és ezekből a megye fenyegetettebb pontjaira erős őrségeket küldenek. Baja környékén szintén sztrájkolnak az aratók.

— **Nagy tűz.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Flórencben a katonai élelmezési raktár porig leégett. A kár milliókra rúg.

— **Dobra került község.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ó-Becse község összes ingó és ingatlan vagyonát állami illeték és adók fejében árverezik.

Szerkesztői üzenet.

E. L. Pécs. Kérdésére, hogy ki ez idő szerint a „P. N.“ helyettes főszerkesztője, csak azt válaszoltuk, hogy még nem lévén a dolog eléggé publikálva, mi semmit sem tudunk.

Laptulajdonos Felső szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó.

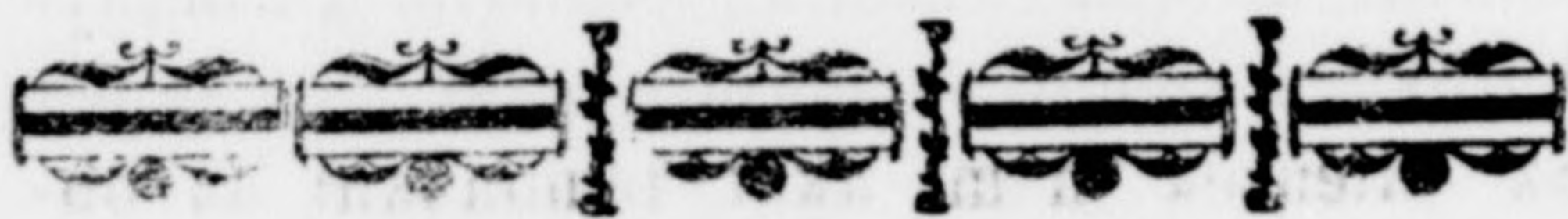
Hirdetések.

Valódi hegyi borok.

Tisztelettel tudatom a n. t. közön-
séggel, hogy nálam a Mühlher-féle elismert
kitűnő borok

literes és félliteres palaczkokban jutányos
árért kaphatók.

Rözge István
Pécsett, Klimó-utca 21. sz.

Vinoleum

szépen festő és rendkívül gyorsan ható szer
faligomba képződés és a fa rothadása ellen,
valamint szer phylloxera ellen.

Egyedül kapható: **MARTON MIKSA,**
építkezési vállalkozó- és fakereskedőnél
Pécsett.

398. szám.
1897.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi
LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel köz-
hírré teszi, hogy a dárdai kir. jbiróság 1895.
évi 6749, 1818. számú végzése következté-
ben, Stan Kovics Döme ügyvéd által képviselt,
Bitó Éva javára, Egyed Illés ellen, 55 és 111
frt s jár. erejéig 1895. évi márcz. 11-én fo-
ganatosított kielégítési végrehajtás útján felül
és lefoglalt és 595 frtra becsült lovak, szarvas-
marhák és 1 vetőgépből álló ingóságok nyil-
vános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a dárdai kir. jbiróság
5436/1897 sz. végzése folytán, 55 és 111 frt
tőkeköv. és jár. erejéig Karancson, alperes
lakásán leendő eszközlésére, 1897. jun. 30.
napjának d. e. 10 órája határidőül hitüze-
tik és ahhoz a venni szándékozók oly meg-
jegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett
ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és
108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett,
a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fog-
nak adatni.

Kelt Dárdán, 1897. évi június hó 14.
napján.

Schönberger Sámuel
kir. bir. végrehajtó.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel ki- adóhivatalunkban.

2922. sz.
ki. 1897.

Pécsváradai járás főszolgabirójától.

Pályázati hirdetmény.

Baranyavármegye pécsváradai járásához tartozó, **Himesház, Szúr és Püs-
pök-Márok** községek szövetkezetéből álló s halálozás folytán üresedésbe jött

himesházi

körjegyzői állásnak

szabályszerű választás útján leendő betöltése céljából ezennel pályázat hirdettetik.

Ezen állás javadalmazása a következő:

1. készpénzfizetés 764 frt 25 kr.
2. napidij átalány összesen 45 frt — kr.
3. természetben lakás, hozzátartozó melléképületekkel, belsőség és kerttel.
4. a himesházi 3. számú betétben II. 1929/25. és 1929/228. sz. a felvett

összesen 6 hold 1512 □-öl föld haszonélvezete, mely utóbbi után az adót a
haszonélvező fizeti.

5. A magánmunkálatokért szabályrendeletileg megállapított díjak.

6. Az irodai szerekre a községek költségelirányzatilag gondoskodnak.

Miről a pályázni szándékozók oly felhívással értesítettnek, hogy az 1883.
évi L. t. cz. 6. §-a értelmében az előírt képesítést, a magyar nyelv mellett a né-
met nyelvnek is, szó- és írásban bírását, s eddigi szolgálatukat igazoló okmányok-
kal megfelelően felszerelt pályázati kérvényüket **folyó évi július hó 10-ik
napjáig bezárólag, alólírott főszolgabiróhoz** annyival inkább nyujtsák be,
mert a később érkezendők figyelembe vétetni nem fognak.

A választás **folyó é. július 14-én d. e. 9 órakor a közejegyzőség
székhelyén, Himesházán, a község házában** levő körjegyzői irodában fog
megtartatni.

Pécsváradon, 1897. június hó.

Seh Károly
főszolgabiró.

Hirdetmény.

A pécsi kir. Törvényszék mint Csődbiróság 8633/p. 1897. sz. végzése
folytán közhírré teszem, hogy vagyombukott **Gerő Antal** villányi kereskedő
csődtömegében a leltár 1—1008. tétele alatt **4833 frt 06 kr.,** beszerzési
árral és **2686 frt 05 kr.** becsértékkel felvett

☞ rőfös és gyarmatárak ☜

ügy **üzleti felszerelések** zárt ajánlati tárgyalás útján eladatnak.

Venni szándékozók lezárt írásbeli ajánlataikat **f. é. június hó 30-ik
napjának déli 12 órájáig 268 frt 60 kr.** bánatpénz mellett alulírt
tömeggondnoknak adják át.

Az ajánlatok **Bogyay Pongrácz** csődbiztos úr hivatalos helyiségében
ugyanaznap d. u. 4 órakor bontatnak fel, ahol s amikor csődbiztos szabadon ha-
tározza meg, melyik ajánlat fogadtatik el.

Kinek ajánlata elfogadtatik, tartozik a megajánlott vételárat készpénzben
alulírt tömeggondnok kezére azonnal lefizetni, a megvett árukat és felszereléseket
Villányban július 3-áig bezárólag átvenni s elszállítani.

Sem a tömeg, illetve tömeggondnok, sem a csődbiztos a leltár helyessége,
az áruk minősége s mennyisége tekintetében szavatosságot nem vállal.

A jelen feltételeket be nem tartó vevő bánatpénzét a tömeg javára el-
veszti, s a vételtől elállottnak tekintetik.

Ajánlattevők ajánlatukban megjegyezni tartoznak, hogy jelen feltételeket
ismerik s magukat azoknak alávetik.

A csődleltár alulírt tömeggondnoknál naponként d. e. 8—12 óráig, az
áruraktár Villányban tömeggondnok közbenjöttével f. é. június 25-én és 29-én d.
utáni 4 óráig tekinthető meg.

Kelt Pécsett, 1897. június hó 19-én.

Dr. Rásky Béla
ügyvéd, mint vb. Gerő Antal
csődtömegének gondnoka.